

Εμπνέομαι έκαιθεν. Αί επιστήμαι, αί κοινωνίαι τείνουσιν προς τὴ καλύτερον ὁδοῦν. ἔρα καί...

Πάνε καλά! Ἄλλὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σχέσηιν με τοὺς Ρωμιοὺς! ἡ γενική πρόθεσι δὲν ἀντανεκλῆ πάντοτε...

Καὶ ὅπως εἶπες πέρα πάντο...

Τότε πλέον ἐξερράγη ὡς ἀερόπλοος πτεῖνον εἰς αἰθήρ-ρουν βρῆζον:

«Ἢ καὶ αἰεὶ δὲν θά κολλᾶτε τὰ γενικά κακὰ τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὴν σέλακον τῶν Ρωμιῶν, ἢ κ' ἐγὼ δὲν θά παύσω νὰ πορευθῶ εἰς τὴν ῥέζην τῶν τὰς ἐλπίδας ἐκ τῆς προόδου τοῦ κόσμου!»

Εἰς ἀναζητήτων εἰσοποιοῦ διαθορῆς.

Ἦν Νέξ-Πόλε. Σὲ χαιρετῶ.

CONSTANS

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

I.

Κορτίσθ μου, μὴν πᾶτε ποτὲ σὰς ἴς τὸν καθρέφτη, 'κεῖ μέσα πάντα πέφτει τ' ἀγγίστρι τοῦ διαβόλου!

Κορτίσθ μὴν κοιτᾶτε, τὰ λούσα, τὰ στολίδια αὐτὰ ἴναι τὰ παιχνίδια ἡαιμόνου, ὄλου κ' ὄλου! Κι' ἂν τύχῃ παλλικάρη κανένα ὄφι κοτᾶτη, λογάκι γῆ πετάλη, ἄλλοι σὰς! Ἄπ' τὴ χεῖρά...

Αὐτὰ κάθε γρηούλα... φωνάζει πού και ποῦ, μὰ γὰ... τὴν ἄεστεῦ υιοῦ μὲ τὰ σταφύλια!

II.

Τὰ χεῖλάκια σου φιλοῦσαν ἄλλοτε, τὰ δροσερά, κί' ἀγγελοῦδι, μὲ φτερά, μαγεμένο σ' ἐκαλοῦσαν. Τώρα βλέπουνε τὸ στόμα, τὸ χλωρό και σουφρωμένον, κί' ἀγγελο σὲ λέν' ἀκόμα... ἄπ' τὴν κόλασι περμένο!

JUDAS ERRANT

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ:

•Τ' ἀποκαλιτικῆρα τῶν λογίων μας (Συνέχεια και τέλος).

- «Ἐννοουμένη ἐστὶν ἡ τίσις ἄλλοι» (ἄρθρον τοῦ κ. Γ. Σταμοπούλου).
- Ποίημα τοῦ Henri de Kermis (Μετάφρασι τοῦ κ. Σταμόν Σταλάκη).
- Τραγοῦδι τοῦ Μαλακισῆ

- Ναι.

- Τότε θά πῆ πὸς σὺ τῶν γραφῶν αὐτῶ; 'Ε; Καὶ ὁ πάτερ Γρηγόριος θυμωμένος τοῦ φέρνει κοντὰ στὰ μάτια ἕνα χαρτάκι. Καὶ στὸ χαρτάκι αὐτό, ποῦ μαζ' ἡ μετὸ πρόσφορο εἶχε φέρει ὁ Ἄντρεᾶς Ἄντρεῖτε, ἦτο γραμμένο μὲ μεγάλα, μεγάλα γράμματα.

«Ἦ γὰρ ἀναπαύσει; τῆς ψυχῆς τῆς δούλης τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοῦ Μαρίας».

- Ναι., ἐγὼ τᾶγραφα... ἀπολογίεται ὁ μπακάλης

- Καὶ πὸς τόλμησες νὰ τὸ γράψης αὐτὸς ψιθυρίζει σιγανὰ ὁ παπάς και μεσ' τὸ ψιθυρισμὰ του ἀκούεται ὁλος ὁ θυμὸς και ὁλος ὁ τρόμος ποῦ ἐννοοῦσε ἡ ψυχὴ του.

Ὁ μπακάλης τὸν κοιτᾶζει σὺν βλάβας δὲν καταλαβαίνει τίποτε και ἀρχίζει νὰ φοβάται: ποτὲ δὲν θυμάται νὰ μιλῆσει ἐπὶ ὁ πάτερ-Γρηγόριος με τοὺς προβχοντας τοῦ Πέτρου-Ἰατροῦδῆ! Κοιτᾶζει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον και σιωποῦνον.

Τόση μεγάλη εἶνε ἡ στενοχώρια τοῦ μπακάλη ποῦ τὸ παχουλὸ του πρόσωπο, ἀρχίζει νὰ ξεπλώνεται ἄπ' ὄλα τὰ μέρη, σὺν τὸ πρόξυμι ποῦ τὸ χύνει χάρου.

- Πὸς τόλμησες; ξαναρωτᾶται ὁ παπάς.

Ο., ΝΟΥΜΑΣ, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὴ κίσκα τῶν πλατειῶν Συντάγματος, Ὀμονόιας, Ἐπιουργεῖου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὀφθαλματρείου), Σταθμοῦ Ἵππογεῖου σιδηροδρόμου (Ὀμόνοια).

Στὸν Ηεργαδ Πρακτ. Ἐφ. Β. Τσαγγαρη ὁ „ΝΟΥΜΑΣ“ δέχεται ἀπὸ τίς ἐπαρχίες και τριμίνους ὀνδορομητῆς, μὲ δυδ δραχμῆς προσιληρωτῆς τὴν τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Λ Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΠΕΤΡΙΑ

Κι' αὐτὴ τοῦ Δελιγιαννικοῦ κόμματος. Νὰ νομίζον ὄλοι οἱ ὀπαδοὶ του και νὰ κάνουν πὸς τὸ πιστεῦσὺν μιλίσιτα, πὸς οἱ ἀντιθετοὶ τους διασπαθίζουν τὸ δημόσιο ἢ τὸν Δημοτικὸ πλοῦστο και πὸς πρέπει νάρθοσιν αὐτοὶ στὰ πράγματα γιὰ νὰ παύσῃ ἡ διασπαθίσις.

Μὲ τέτοιον πρόγραμμα ἐκλογοκὶ ἐξεσπῶσσε και ὁ Δελιγιαννικὸς κόμματος ἰποψήφιος δῆμιρχὸς μῆς κ. Κώστας ὁ Ἄγγελοπούλας. Μὲ πρόγραμμα ἀντιδιασπαθιστικο. Νὰ σώσῃ τὸν Δημοτικὸ πλοῦστο τὸν ἀγγίως διασπαθίζομενον. Νὰ μᾶς ἀπιλλάξῃ ἀπὸ τοὺς διασπαθιστᾶς. Νὰ τοὺς διασπαθίσῃ ὄλους πέρι πέρα. Ὄρατὸ τὸ πρόγραμμα, ρουκετοειδῆς, και παχύτατα τὰ λόγια, σὺν γουρουνόπουλι. Ἀλλὰ στὸ βάθος, τίποτε. Ἡ μίλλον μιά τερωτίτι μπουρμπουλῆρα, ἡ ὅποια δὲν λείπει ἀπὸ κανένα προεκλογικὸ πρόγραμμα εἴτε ἰποψιφίου Δημιρχοῦ, εἴτε ἰποψιφίου βουλευτοῦ, ὅταν μιλᾶται ὁ ἰποψήφιος αὐτὸς τύχη νὰ εἶνε και Δελιγιαννικός.

Καὶ ἡ χιμηκὴ ἀνάλυσις τῆς μπουρμπου...

- Πι... τί πράμα; ρωτᾶται και ὁ Ἄνδρεᾶς: Ἄνδρεῖτε μὴν καταλαβαίνοντα.

- Καὶ δὲν τὸ νοῶσις; ψιθυρίζει ὁ πάτερ Γρηγόριος και σὺν σατισμόνεο κάνει ἕνα βῆμα πίσω και χτυπάει τὰ χεῖρα του.

Τὶ ἔχει; ἀπάνω στοὺς ὄμους σου τότε; Κεφάλι ἢ τίποτε ἄλλο; Δίνειι σημεῖσιση και τὴν φέρνει σ' ἄγιο μέρος και γράφει σ' αὐτὴν μιά λέξη ποῦ και σὺν ὄρομο δὲν κάνει νὰ τὴν λείει κανέναν. Τὶ με κοιτᾶς; Τάχατες δὲν ἔξερες τί σημασία ἔχει αὐτὴ ἡ λέξη;

- Ἄ! εἶνε γιὰ τὴν ἀσπιη; ψιθυρίζει ὁ μπακάλης κοκκινίζοντας. Μὰ ὁ Θεὸς, με τὴν θεϊκὴν του ἐσπλαγχνία συγχώρησε μίαν ἀσπιη... Τὴν πῆρε κοντὰ του, κ' ἔπειτα, κ' ἀπ' τὴ ζωὴ τῆς ἁγίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας φαίνεται τί σημασία ἔχει αὐτὴ ἡ λέξη μετὸ ἀσπιηδῆ... Ὁ μπακάλης θέλει νὰ φέρει και ἄλλο ἐπιχείρημα γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ μετὰ τὸ μπλέκει και σκουπίζει μετὸ μαντίκι τὰ χεῖρα του.

- Ἔτσι λοιπὸν τὸ καταλαβαίνεις! ξεφωνίζει ὁ παπάς χτυπώντας τὰ χεῖρα... Μὰ ὁ Θεὸς ἐσυγχώρησε—καταλαβαίνεις; ἐσυχώρησε και σὺ κατηγοροῦ βρίζεις; ἐσοτομίζεις μιά τρομερὴ λέξη και γιὰ ποιὸν! γιὰ τὴν πεθαμένη τὴ θυγατέρα σου! Σοῦ τὸ ξαναλέω Ἄντρεῖα, δὲν κάνει νὰ φιλοσοφεῖ!

ἄθροια:—Ὁ Δημοτικὸς πλοῦτος δὲν διεσπῶσθη, ἀπλοῦστατα διότι δὲν ἵππαρχε Δημοτικὸς πλοῦτος, γιὰ νὰ διασπαθισθῇ, ὅταν παρίλαβε τὴν Δημιρχία ὁ κ. Μερκούρης. Εἶνε τόσο κοντινὸ τὸ χρονικὸ διάστημα ποῦ ἐπέρασε ἀπὸ τότε, ὅστε ὄλοι ἐνθυμοῦμεθα πὸς τὸ καιρὸ ἐκεῖνω ὁ Δῆμος μας ἵπὸ ἐπιφιν πῆστεως εἶχε τὴν ἀξίαν Ἀργεντινῆς δεκάρας, τὸν ἐκνυνηγοῦσαν δὲ οἱ δανεισταὶ του μετὰ τοια λύσσα, ὅστε λίγο ἔλειψε νὰ τὸν κηρύξουν και σὲ κατᾶστασι πτωχεύσεως. Πῶς κατόρθωθε τότε, μῆσα σὲ τριμίνου χρόνι, ἀπὸ μουφλοῦζεμένος Δῆμος ποῦ ἵτανε, νὰ γίνῃ τέτοιος, ὅστε νὰ τὸν παρακαλοῦνε ὄλοι νὰ τὸν δανείσουν, ῥωτίσιτε τὴν κῆρ Κωιστάκη νὰ σᾶς τὸ πῆ.

Ἄν ῥωτίσιτε τὸν κ. Μερκούρη, τέτοιον ἀπάντησι, ἀπάνω κάτω, θά σᾶς δώσει:

— Ἄν εἶχα τὸ μαγικὸ ριῦδι τοῦ Μωσῶδ στὰ χεῖρα μου κί' ἂν εἶχα τὸ θεϊκὸ χέρισμιν νὰ πίνω χῶμα και νὰ γίνετα χρυσόφι, θά σᾶς ἐφτεῖνω τὸ Δῆμο ἵπως τὸν ὄνε ἰροπὸ πὸ λ' εἶ ὁ πανίσχυρος ἀντιπαλὸς μου. Ἐγὼ ὄμως μετὰ ἄσπιηνὰ μῆσα ποῦ ἄμπαροῦσα νὰ διαθῶ και μ' ἄλλη τιν ἀντιπαλιτευτικὴ φλυαρία τοῦ κ. Καλλισιπῆρη και τῶν περισσοτέρων συναδέλφων του, κατόρθωσα και νὰ κίρω ποῦ δὲν τὸ ἔκαμαν ὄλ' οἱ προκᾶτοχοὶ μου, και κητόρθωσα τὸ σπουδιαιότερο ἀπ' ὄλα, νὰ ξεμουφλοῦξῶ τὸ Δῆμο και νὰ τὸν φέρω σὲ μιά τέτοιον ἀνθηρᾶ κατᾶστασι ποῦ νὰ κατονητεῖσῃ κί' αὐτὸν τὸν κ. Ἀγγελοπούλον ἵτανε μεθᾶριο τοῦ τὸν παραδῶσιν οἱ χιλιάδες τῶν θαυμαστῶν τοῦ και τῶν ἀφῶμοιωμένων φίλων του!

Τὴν τελευταίον φῆρασι, νὰ εἶσθε ἱπερθέβαιος, πὸς δὲν θά κατορθῶσῃ νὰ τὴν ἐκοτῶμῆσῃ ὁ κ. Μερκούρης, χωρὶς νὰ χιμηγελάσῃ ἐκφρασιτικᾶτα.

Ο ἘΛΕΥΘΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ.

τῆς Βραζιλίας ἀναδημοσιεύων ἐπί: σπῆτες του, ὅς κῶνον ἄρθρον, ἕνα ἄρθρον τοῦ «Νουμά» ἐπιγραφόμενον «Ἐνα κόμμα δίχως ἀρχηγὸ» προσθέτει και τὰκόλοσθα, τιμητικῶτα γιὰ τὸ φίλο μας:

«Ὁ ἔγκριτος συναδέλφος «Ν.ουμάς» περὶ οὗ και ἄλλοτε εὔφημον μῆσιον ἐπεισησάμεθα ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων, τοῦ ὄποιου τὰ ζου-

Ναι, δὲν κάνει! Σὺν σούδιος ὁ Θεὸς μυχλὸ και δὲν μορῆσι νὰ τὸ διευθύνεις, πῶπαινε και μὴ κᾶνεις τὸν ἔξυπνο.

- Μὰ αὐτῆ, πὸς τὸ λένε... με συγχωρεῖτε, ἦτανε θεατρίνα! λέει στενοχωρημένος ὁ Ἄντρεᾶς Ἄντρεῖτε.

- Θεατρίνα! μὰ ὄτι και ἂν ἦτανε, ἀφοῦ πέθανε πρέπει νὰ τὸ ξεχᾶσις, και ὄχι νὰ τὸ γράφεις ὀσ σημεῖσιος!

- Μάλιστα ὄχετε δικαίω! λέει ὁ μπακάλης.

- Ἐπιτιμῶν θέλεις;—βροντοφονάζει ἵπὸ τὸ βάθος τοῦ ἱεροῦ ὁ διάλος κοιτᾶζοντας περιφρονητικᾶ τὸν Ἄντρεᾶν Ἄντρεῖτε, θά ἔπαυσε ἐπὶ τίς φιλοσοφίσι; Ἢ κόρη σου ἦτανε ξεκουσιμένη θεατρίνα. Ὅταν πέθανε ὄλες οἱ ἰσημερίδες: τᾶγραφα... Πιχκοφιλῶσσε!

- Αὐτὸ βίβαια... ἀληθινὰ... μουρμουρίζει ὁ μπακάλης, ἡ λέξη δὲ στέκει, μὰ ἐγὼ δὲν τὸ ἔκαμα γιὰ κατηγορία πάτερ—Γρηγόριε, ἦθελα μόνον νὰ βλέπατε γιὰ νὰ ξερέτε γιὰ ποιὸν νὰ παρακαλεῖτε. Μᾶπως δὲν γράφουν διάφορα ὄνόματα ἔξωρα σὺν νὰ ποῦμι τὸ βῆρος Ἰωάννης, ἡ πνιγῆσια Πελαγία, ὁ στρατιώτῆς Γρηγόριος, ὁ σκοτωμένος Πούλος και ἄλλα πολλὰ;... Ἔτσι ἦθελα κ' ἐγὼ...

- Δὲν στέκει, Ἄντρεῖα! Ὁ Θεὸς θά σὲ συγχω-

σύσσωμος σ' αυτή, όλων δὲ τὰ μάτια ἐπλημμύρι-
σαν ἀπὸ δάκρυα, ὅταν ἀνέβηκε στὸν ἀμβώνα σε-
μνὸς καὶ μεγαλοπρεπὴς ὁ Ἐπίσκοπος Κυθῆρων κ.
Εὐθ. Καθβαθας καὶ δὲν ὤριλινε γιὰ τὸν κ. Στάη,
ἀλλὰ ἐπὶ ἄλλου χριστιανικοῦ θέματος.

Οἱ Κυθῆριοι, κάτω στὴν πατρίδα τους, ἐσώρια-
σαν πέτρες κ' ἐκάναν ἀνάθεμα κατὰ τοῦ βουλευτῆ
τους. Τὸ ἀνάθεμα ποῦ ἔδ' τὴν συγκινησὴ θὰ εἶναι
τὸ ἄλλο, ποῦ τοῦ ἐτοιμάζουν, γιὰ μεθαύριο ἄχι μὲ
πέτρες ἀλλὰ μὲ μαύρα σφαιρίδια.

Τέτοιον ἀνάθεμα, μὰ τὴν ἀλήθεια, τοῦ ἀξίζει
τοῦ ἀναμορφωτῆ τῆς Παιδείας καὶ τοῦ Κλήρου μας.

ΜΠΡΑΒΟ

στὸν κ. Ἰγπουργὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Μὲ τὸ να
διορίση τὸν ἀρχιμανδρίτη κ. Πανάρετο Δουλαγιέρη
ἠγορήμεν τῆς Πεντέλης, ἔδγαλε κυριολεκτικῶς
τοὺς λόγους ἀπὸ τὸ μαντρί.

Μπράβο του! Δὲν ἔχουμε οὔτε τὴν παραμικρὴ
κριτική πὼς ὁ ἐνάρετος καὶ δραστήριος ἀρχιμαν-
δρίτης, ποῦ θεωρεῖται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄγιους
εὐσυνειδήτους κληρικούς, θὰ κατορθώσῃ ἂν ἄχι
νάνυψωσῃ τὴν Μονὴν ἐπὶ περιωπῆ ποῦ πρέπει νὰ
βρίσκειται κάθε Μοναστήρι—ἐν ὅσῳ τοῦλάχιστον
δὲν ἀποφασίζεται ὅλων πέρα πέρα ἢ κατάργησις—
νὰ τὴν γλυτώσῃ ὅμως μιὰ καὶ καλὴ ἀπὸ τῆς ρασο-
φόρες βορβοροφάγες.

Καὶ αὐτὸ τὸ κατόρθωμά του μικρὸ δὲν θάνει!

θυμιάζοντας τὸν τόπο... Τί λίμνες, τί βάλτοι, τί
γχερμενοί. Θεέ μου, τί ἡμορφὴ ποῦ εἶνε ἡ πα-
τρίδα μου.

Κι' ἔλλαψε.

—Αὐτὰ τὰ μέρη μονάχα τόπο πιάνουν!.. ἔλεγε ἀπο
μέσα του ὁ Ἀνδρέας Ἀντρέιτς κοιτάζοντας γύρω
του καὶ μὴ νοιώθοντας τί εὐρίσκε νὰ θαυμάζει ἢ
κέρη του.—Ὁφελος ἀπ' αὐτὰ ὅσο κι' ἀπὸ τὸ τρα-
γιο γάλα!

Καὶ αὐτὴ ἔκλαιγε, ἔκλαιγε καὶ διψασμένη ρου-
ρούσε τὸν ἀέρα τῆς πατρίδας τῆς, ἂν νὰ ἐνοιωθῆν
πὼς λίγο ἀκόμη θ' ἀνέπνεε.

Ὁ Ἀντρέας Ἀντρέιτς κουνάει τὸ κεφάλι καὶ
γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὴ σκληρὴ ἐνθύμησιν ἀρχίζει γρή-
γορα, νὰ σταυροκοπιέται.

—Μνήσθητι, Κύριε, μουρμουρίζει, τῆς δούλης
σου ἀσώτου Μαρίας καὶ συγχώρεσε τῆς ἁμαρτίες...

Ἡ ἄσχημη λέξη βγαίνει καὶ πάλι ἀπ' τὰ
χείλη του. μ' αὐτὸς δὲν τὸ καταλαβαίνει ἐκεῖνο
ποῦ ριζώθηκε στὴν συνειδήσῃ του δὲν ξεριζώνεται
πιά· δὲν τὸ βγάζει μὲ τίς συμβουλὲς τοῦ πάτερ-Γρη-
γόριου! Ἡ Μαριαρίθνα ἀναστενάζει καὶ ἀπτι ψιθυ-
ρίζει. Ὁ κουτσὸς Μίτσας σκέφτεται...

...Ἀνάπαυσον ὁ Θεὸς τὴν δούλην σου καὶ κατὰ-
ταξον αὐτὴν ἐν Παραδείσῳ. ὅπου γοροῖ τῶν Ἁγίων
Κύριε... βροντοφωνάζει ὁ ψάλτης, στηρίζοντας τὸ
πρόσωπο στὸ δεξί του χέρι. Ἐνας γαλάζιος καπνὸς
βγαίνει ἀπὸ τὸ θυμικτὸ καὶ λούζεται μέσα σὲ μιὰ
ἠλιακὴ ἀχτίνα, ποῦ φώτιζε τὴν πένθιμη, νεκρὴ
καὶ ἀδειανὴ ἐκκλησία. Καὶ μαζῆ με τὸν καπνὸν
αὐτὸν θαρρεῖς πὼς πετάει καὶ αὐτὴ ἡ ψυχὴ τῆς
πεθαμένης. Τὰ κυματάκια τοῦ καπνοῦ, ποῦ μισιά-
ζουν σὰ μαλλάκια μικροῦ παιδιοῦ, γυρίζουν, γυρίζουν
ἀναβαίνοντας ψηλά κατὰ τὸ παράθυρο καὶ φαίνον-
ται σὰ νὰ ζητοῦν νὰ φύγουν, νὰ φύγουν μακριὰ
ἀπὸ τὴ θλίψη καὶ τὸν πόνο ποῦ γεμίζουν τὴν πτω-
χὴ, τὴν δυστυχισμένη αὐτὴ ψυχὴ.

(Ἀπὸ τὸ Ρωσικόν).

Κ. Θ. ΜΑΝΤΖΙΩΡΙΔΗΣ

ΩΡΑΙΑ

δυνατά, ζωντανά, θαυμάσια, κεραυνοβόλα τὰ
ἄρθρα ποῦ τώρα καὶ δέκα μέρες δημοσιεύει
ἡ «Ἀκροπολις». Κανένας δὲν τὸ ἀρνείται. Μυ-
ρίζουν Γαβριηλίδη ἀπὸ χίλια μίλια. Κι' ἐστὶν
ὁ Γαβριηλίδης γράφει, κι' ἔχει μάλιστα καὶ τα-
νεύρα του, δὲν γράφει ἄρθρα, ἀλλὰ Πινδαρικές
ὠδὲς, ἀλλὰ σάτυρες τοῦ Γιουβενάλη, ἀλλ' ὅτι
διάβολο φαντασθῆτε κι' ὅτι θέλετε.

Εἶναι ποιήματα, εἶναι φιλολογικὲς μελέτες,
εἶνε παιανες τὰ ἄρθρα του. Δὲν διαβάζονται
ἀλλὰ ρουφονται. Δὲν συγκινοῦν, ἀλλὰ γρη-
τευοῦν, ἀλλὰ μεθῶν, ἀλλὰ παρασυροῦν τὸν
ἀναγνώστη συνειδήσῃ καὶ στὸν ἀποτομωτερο
κατηφορο.

Νά, ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ἄρθρο τῆς περα-
σμένης Δευτέρας, γεμάτο δύναμι κι' ἀλήθεια
καὶ σαρκασμὸ:

«... Τώρα τοῦλάχιστον εἰς τὴν νεαν Μα-
κεδονικὴν κρίσιν ἔχομεν τὸν Σουλτάνο, ὅστις
μάχεται ὑπὲρ ἡμῶν. Στράζουν οἱ Βούλγαροι;
Ἄς εἶναι καλά ὁ Σουλτάνος... Ἀπειλεῖται ἡ
Μακεδονία; Ἄς εἶναι καλὰ ὁ Χαμίτ! Ἀ-
πειλεῖται καὶ ἡ Θράκη; Θὰ φρονίσῃ ὁ Σουλ-
τάνος! Ἡμεῖς; Ἐ! θὰ κάνουμε τὸ μέρος
μας. Θὰ διοργανώσωμεν Πανελλήνιον Σულ-
ληγῆριο! Δὲν εἰμεθα σύμμαχοι; Πρέπει καὶ
ἡμεῖς νὰ καταβάλλωμεν τὰ ἀναγκαζούντα κε-
φάλαιά μας. Τὰ δικὰ μας κεφάλαια εἶνε οἱ ἴο-
γοι. Δὲν εἰμεθα ἀπογονοὶ τοῦ Περικλέους καὶ
τοῦ Δημοσθένους; Οἱ Τούρκοι πολεμοῦν. Χύ-
νουν τὸ αἷμά τους. Καὶ ἡμεῖς, μιλάμε. Χύ-
νουμε τὰ σάλια μας. Ἐνα τους κ' ἕνα μας».

Αὐτὰ, τὰ καλὰ τῶν ἀρθρῶν. Ὑπάρχει ὁ-
μως μέσα σ' αὐτὰ κρυμμένο καὶ τὸ κακὸ καὶ
τὸ ψυχρὸ τους καὶ τὰνὰπόδο τους. Καὶ τοῦτο
εἶναι ἡ βᾶσις τους, ἡ ψεύτικη καὶ ἡ ὀλιγο-
μπεχλιθάνικη.

Φαντασθῆτε, ὅτι τα ὠραία αὐτὰ ἄρθρα
γράφονται, γιὰ νὰ πο δειχτῆ πὼς τὸ Πα-
λάτι πολεμάει τὸν κ. Δηλιγιάννη, καὶ πὼς πρέ-
πει νὰ ξανασηκωθῆ ἡ Μπαρμπάσαινα γιὰ νὰ
μας ξανάλθῃ ὁ κ. Θεόδωρος στὴν Ἄρχη.

Ὁ κ. Γαβριηλίδης, τέρνιζομαστε μὲ τα
δύο μας χέρια ἀπάνω στὴ φωτία, δὲν πιστεῖται
τίποτε ἀπ' αὐτὰ ποῦ γράφει. Διχως ἄλλο δέ,
γιὰ νὰ γράφῃ τόσο δυνατὰ θὰ φανταζεταί
πὼς πολεμάει τὸν κ. Θεόδωρον καὶ τὴ συμμο-
ρία του.

Ἄλλοιῶτικα δὲν ἐξηγεῖται τὸ παράξενο
καὶ τὸ ἀνάποδο αὐτὸ φαινόμενο.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ἀπὸ τὴ πρώτη παραστάσι τοῦ «Τρίτου» τοῦ κ. Γ. Εβνο-
πούλου:

—Ὁ ἀ γράψῃς τίποτε γιὰ τὸν «Τρίτο»;
—Τί λές, ἀδελφέ; Αὐτὸ ἔλειψε τώρα, νὰρξοῦμε
νὰ κρῖνομε καὶ τὸν Ἰψὸν!...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

“ΩΡΕΣ,”

Πουλιούνται δραχμὲς 3 στὰ βιβλιο-
πωλεῖα τῆς ΕΣΤΙΑΣ, ΜΠΕΚ, ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ-
ΔΑΚΗ.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—κ. Θεατρολόγιον. Δὲ συμφωνοῦμε μαζῆ σὰς. Ο.
«Ἐρωτευμένοι» τοῦ Γολδόνη ἔπρεπε νὰ παίζονταν στὴν
παλιὰ μετὰφρασι ποῦ παίζονταν, μὲ τὰ ὀσπίτια καὶ τὸ
ὄψαρια καὶ τὸν μακελλάριον, γιὰ νὰ ἔχουν ἕξον ἀπὸ τὴ
κωμικὴ τους ἀξία, καὶ μιὰ ἄλλη ἔξια καθαρῶς γλωσσο-
λογικὴ. Μὰς δείχνουν πὼς ἐγράφονταν ἡ γλώσσα προ-
εκατὸ πρώτου χρόνον, γιὰτὶ τὸς εἶνε κ' ἡ ἡλικία τῆς
μεταφράσεως καὶ πότες λέξεις καὶ φράσεις ἀποβόσαν ν'
ἀποφύγουν τὴν ἀπκαλοῦρητη φθορὰ καὶ νὰ ζήσουν ἴσα μὲ
τίς ἡμέρες μας. Αὐτὸ θεωροῦμε πὼς ἐπιβόηκε κ' ἡ Ν.
Σκηνὴ ποῦ ἐπιμένει νὰ παίζῃ τὴν παλιὰ μετὰφρασι τοῦ
ἄρχοντα Καρατζά. — κ. Νικ. Καλ. Τὸ πρώτο βιβλίον τοῦ
«Χαρακτοῦστρα» τὸ δημοσιεύσει ὁ Νίτσι, ἀπὸ 1883 καὶ
στὸ 1885 εἶχε τελειώσει τὴν δημοσίευσιν τῶν τεσσάρων
βιβλίων. Τὸ ἀτὰξ λέγει Ζουκοῦστρας τὸ ἐχαρακτῆρισε
ὁ ἴδιος ὡς βιβλίον ἀγιαθλοῦ καὶ γιὰ κανένα, ἀπὸ τοῦ
λέει ὁ ἴδιος πάλι μὲ τὴν ὑποσηφάνισα ποῦ χωρίζει ἡ αἰ-
σθησις τῆς ὑπεροχῆς: «Ἐδῶκα στὴν ἀνθρωπότητα τὸ
βαρύτερο βιβλίον ποῦ κατέγει, ἀπὸ Ζαροῦστρα μου». Γιὰ
τὸν Νίτσι ἔχουν γράβῃ ἀπὸ τοῦς ἐκδοῦς μας, ὁ κ. Παύ-
λος Νιρβάνας ἢ ἡ φιλοσοφία τοῦ Νίτσι», στὸ περιοδικὸ
«Τέγγη», ὁ ἀνεκρίτης Γιάννης Καμπύσης στὸ «Περιοδικὸ
μας» τόμος Β' σελ. 77 μιὰ βαθεῖα μελέτη γι' αὐτὸν καὶ
γιὰ τὸ ἔργον του, καὶ ὁ ἴδιος πάλι σ' ἕνα σύντομο ἀλλὰ
χαρακτηριστικὸτα πρόλογον στὸς «Διθυράμβους τοῦ
Διονυσίου» (1900). Ἡ ἐπιθυμία μας ἦταν, γράβῃ ὁ Καμ-
πύσης στὸν πρόλογον τῶν «Διθυράμβων» νὰ μπορούσε νὰ
δημοσιεύῃ ὁ «Χαρακτοῦστρας» ὅμως ἀπὸ τέτοια ἐπιχείρησις
δὲν εἶν' εὐκόλη τοῦλάχιστον τώρα... Οἱ «Διονύτου Διθύ-
ραμβοῖς» εἶνε τὸν ἐπίλογον τοῦ: ἔτσι μιλῶντε ὁ «Χαρακτοῦ-
στρας». Ὁ «Χαρακτοῦστρας» ἔχει πιάσῃ τρία ἢ τέσσαρα
ἀκόμη φύλλα τοῦ «Νουμά» κ' ἀμείωσις ὕστερ' ἀπ' αὐτὸν
θὰ πᾶς ὡποῦμε τὸν «Καίτιον» τοῦ Ἠλάτονος. —Σύμφωνοι
καὶ μεῖς μαζῆ σὰς, κύρι Γιάννη. Στὸν «Νουμά» θὰ βά-
ζουμε δύο ἐπιφυλλίδες κιντοσε. Ἡ μιὰ θὰναι καθαρῶς φι-
λολογικὴ, κ' ἡ ἄλλη ἀπὸς ἐλαφρότερη γιὰ τὸν πολὺ
κέρμο. Τὰ ἀστῆα τοῦ κ. Γιάννη, τὰ ὅποια τόσος ἀξ
ἀξερῶν εἶνε τὸ δεύτερο διήγημα μιὰς ἀσκλητῆρου σειρὰς τῆς
ἡπολον μας ὑπογράφηκε ὁ συνεργάτης μας κ. Judas Briant
πὼς θὰ μὰς εἰσῆ. Τὸ ποῦτο διήγημα τῆς σειρὰς αὐτῆς
ἦταν οἱ «Ἐρωτες τοῦ Καπετάνιου». Τ' ἄλλα θὰ τὰ μά-
θετε ὅταν εἶνε καιρὸς. — κ. Θ. Μαυρ. Ἐτελείωσε Συνέ-
χεια δὲν ὑπάρχει: Ὁλ' σὰς γράβουμε διὰ τοῦ φίλου Ἀπ.
Ἄπ. γιὰ νὰ σὰς ἐυχαριστήσωμε καὶ γιὰ νὰ τὰς διαβιβά-
σωμε καὶ τὰ συγκαρτῆρια πολλῶν ἀπὸ τοῦς ἐδῶ λογίους,
οἱ ὅποιοι τὰ εὐόχων ἠοσιᾶσαν. — κ. Σ. Βαρκ. Λίγη
ὑπομονὴ καὶ θὰ τὸ μάθετε. Στὸ ἄλλο φύλλον τελειώθουν
κ' ἡ ἀποκαλυπτήρια τῶν λογίων μας καὶ θὰ γίνον τ'
ἀποκαλυπτήρια τοῦ κ. Ἠροκλῆ Δ. Βλαιοπούλου. Ἰσως δη-
μοσιεύσωμε καὶ τὴν εἰκόνα του γιὰ νὰ τὸν παραδώσωμε
στὸ κοινὸν ἀνάθεμα. Ἀμείωσις ὕστερ' ἀπὸ «ὑπόκαλυπτή-
ρια» ἀρχιστῆ ἡ δημοσίευσιν μιὰς μελέτης φιλολογικῆς τοῦ
συνεργάτου μας κ. Ἄλ. Παναγιῆ «οἱ Μαλλιαροῖς». — κ.
Σ. Σταλ. Καὶ τὰ δύο καλὰ. Θὰ δημοσιεύθουν. — κ. Γ.
Σταμ. Μὴ τὰ ρωτᾶς γιὰτὶ δὲν ἐγράβῃαι! Ἰσως ταντε
τὴν ἐβδόμοα κατορθώθῃ. Γιὰ τὸ ἄθρο. γλιὰ εὐχαριστιᾶ.
— κ. Δ. Πατροκλάκιον καὶ Π. Στεφανιδίου. Καλ-
κῶταν. Ἐλάβαμε τῆς συνδέσεως. Σὰς ἐυχαριστοῦμε — κ.
Περ. Γιάνν. Τὸ ζαννοῖτες: Ἐστῆ, γεια σου! Οἱ στή-
λες τοῦ «Νουμά» θὰ τοῦ εἶνε πάντα ανοιχτές. — Σ' ἕνα τα-
χτικὸ ἀναγνώστη μας: Ἐγχετε δικίον ὅταν μὰς γράβῃτε
πὼς πέπει κ' ἡμεῖς νὰ κάνουμε τὴ δουλειά μας καὶ νὰ
μὴ κοροϊμάστε στὸ λαϊκὸ τοῦ Κουβέρνου καὶ νὰ μὴ τὴ
περιμένομε ἔλα ἀπὸ τὸ Βεσπλητῆ. Μὰ στὴν εἰδικὴ περὶ-
σσει ποῦ ἐνοῦσε τὸ ὅπο κατηγορίαν ποιητικῆ, δὲν ἦταν
ἀρκετὴ νὰ κοιτᾶμε μονάχα ἐμῆς τὴ δουλειά, ἀλλὰ ἔπρεπε
νὰ τὴν κοιτάξῃ καὶ κάποιος ἄλλος. Βλέπετε, πὼς ἐδῶ δὲν
εἶμαστε σύμφωνοι. — κ. Ἀλεξδῖνο. Γιὰ τὸν πρώτο, καλὰ
τὰ λέτε καὶ δικίον. Ἀλλὰ γιὰ τὸν τελευταῖο, ὀλιγο-
τακῆρα. Γιὰ αὐτὸ μὲ ὅλη τὴν ἐπιθυμία ποῦ εἶχαμε νὰ
δημοσιεύσωμε ὀλόκληρο τὸ γράμμα σὰς, θὰναγκασθῶμε
νὰ δημοσιεύσωμε στὸ ἄλλο φύλλον, μόνον τὸ μισό. Θὰ μὰς
ἐπιτρέψατε; — ὁ. Εἰρ. Μεγ. Σὰς γράβῃαι ἰδιαιτέρως.
Ἐχομε τόσα πράγματα νὰ συζητήσωμε! Ἐν ταῦτοις
περιμένομε πάντα τίποτε ἀπὸ τὰ καινούργια σὰς. — κ.
Ἄλπι. Δὲν μὰς στέλνετε τίποτε ἄλλα γιὰ νὰ διαλέσωμε.
Μικρὰ ὅμως πάντοτε. Τὰ περιμένομε. — κ. Φαίδωνα. Ἄ-
ποῦ ἐπιμένετε, ἀναδημοσιεύσωμε τὰ λίγα λόγια ποῦ ἐδημο-
σιεύθῃσαν στὸ τελευταῖο τεῦχος τοῦ «Mercure de France»
γιὰ τὸ «Νουμά»: Tel le «Noumas» dirigé par le publi-
ciste Δ. Tangopoulos, fondé dans le but d'encourager
principalement la jeunesse moderniste et progressiste,
écrit lui aussi presque entièrement en lang populaire,
est plein de vitalité. Ἡ εἰδήσις αὐτῆ, σὰς ὁμολογοῦμεν, ὅτι
πολὺ μὰς ἐκολάκευσε. — Βάλλεν Σταίν. Θὰ μὴ σὲ ἄλλο
φύλλον. Στέλνετέ μας ταχτικὰ.